

Рум рӯъёро барпо месозад — Шумораи дувоздаҳ

*Татбиқи сегонаи нубувват: макруҳияти харобӣ ва ҳушдори айёми
охир барои гурехтан*

Jeff Pippenger
2024-08-31

«Нафрати вайроние, ки Дониёли набӣ дар бораи он сухан гуфтааст», барои масеҳиён дар се давраи гуногун нишонаест, то фирор кунанд. Масеҳиёни Ерусалим ҳангоме ки дар соли 66-и милодӣ нишонаҳои лашкарҳои Румро диданд, ки Ерусалимро ихота мекарданд, фирор карданд. Масеҳиёни охири асри панҷум ва аввали асри шашум ҳангоме ки диданд, ки марди гуноҳ дар маъбади Худо эълон мекунад, ки ӯ Худост, ба биёбон фирор карданд. Дар соли 1888 як силсила қонунҳои рӯзи якшанбе аз ҷониби сенатор Блэр ба Конгресси Иёлоти Муттаҳида пешниҳод карда шуд. Он лоиҳаҳои қонун «лоиҳаҳои Блэр» номида мешуданд ва кӯшише буданд барои муайян кардани рӯзи якшанбе ҳамчун Рӯзи миллии ибодат. Ибодати рӯзи якшанбе аломати ваҳшӣ, аломати ҳокимияти папистӣ аст, ва Конститутсияи Иёлоти Муттаҳида бевосита ба татбиқи дини миллий ҳамчун санҷише барои шахрвандони Иёлоти Муттаҳида муҳолифат мекунад.

Маҳз ҳамин ҳақиқат аз татбиқи нодурусте, ки бо шинохтани Иёлоти Муттаҳида ҳамчун Руми муосир алоқаманд аст, сарфи назар карда мешавад. Татбиқи секаратаи нубувват қоидаҳои мушаххасе дорад, ки татбиқи онро танзим мекунад. Ин қоидаҳо муайян месозанд, ки хусусиятҳои нубуввати иҷрошавии аввал бояд бо хусусиятҳои нубуввати иҷрошавии дуюм якҷо карда шаванд, то хусусиятҳои нубуввати иҷрошавии сеюм муқаррар гарданд.

Огоҳӣ ба гурехтан, огоҳиест ба гурехтан аз таъқиботи оянда. Дар давраи Масеҳ он таъқибот вайроншавии Ерусалим ва маъбад дар соли 70 буд. Нишонаи огоҳкунандаи он таъқиботи наздикшаванда дар соли 66 милодӣ дода шуд. Огоҳӣ ба гурехтан дар охири асри панҷум ва аввали асри шашум аз ҷониби Павлус ҳамчун шинохти як ақибгардии Пергомоси нубувватӣ муайян карда шуд, ки Руми бутпарастро ифода менамуд. Бояд аввал як ақибгардӣ ба вуқӯъ меомад, то ки марди гуноҳ, ки худро Худо эълон хоҳад кард, ошкор гардад. Дар таърихе, ки ба соли 538 наздик мешуд, Руми бутпараст, ки бозмедошт, ё чунон ки Павлус гуфтааст, «манъ мекунад», аз миён гирифта шуд, ва ҳангоме ки Пергомос ақиб гашт ва нишонаи гурехтан фаро расид, ба мӯъминони вафодор дастур дод, ки худро аз иттиҳоди калисоҳои папавӣ ҷудо созанд. Сипас дар соли 538, дар Шӯрои Орлеан, қудрати папавӣ қонуни якшанберо ба тасвиб расонид, ва ҳазору дусаду шаст соли таъқиботи папавӣ оғоз ёфт.

Ду шоҳиди аввал равшан муайян месозанд, ки иҷрои сеюми ҳушдори фирор кардане, ки Масеҳ дода буд, пеш аз таъқиботи воқеӣ ба амал омадааст. Харобшавии Ерусалим маҳз сеюним сол пас аз он рӯй дод, ки муҳосираи Сестий дар соли 66 милодӣ оғоз ёфт; бинобар

ин, ба масеҳиён имконият дода шуд, ки пеш аз ваҳшатҳои муҳосираи дуюм, ки аз ҷониби Титус оғоз гардида, бо харобии маъбад ва шаҳр анҷом ёфт, фирор кунанд. Пеш аз соли 538, масеҳиён худро аз калисои Рими папавӣ чудо карданд ва, ба маънои нубувватӣ, ба биёбон фирор намуданд, ки он рамзи харобшавии Ерусалими рӯҳонӣ мебошад.

Лекин ҳавлиеро, ки берун аз маъбад аст, тарк намо ва онро чен макун; зеро он ба халқҳои ғайрияхудӣ дода шудааст; ва шаҳри муқаддасро онҳо чихилу ду моҳ зеро по хоҳанд кард. Ва ба ду шохиди Худ қудрат хоҳам дод, ва онҳо як ҳазору дусаду шаст рӯз, дар палос печида, нубувват хоҳанд кард. Ваҳй 11:2, 3.

Дар ҳар ду тасвири ҳушдор барои гурехтан, ҳушдор пеш аз таъкибот дода мешавад, ва таъкиботро Рум, ҳоҳ бутпараст ва ҳоҳ папавӣ, ки Ерусалимро, ҳоҳ воқеӣ ва ҳоҳ рӯҳонӣ, поймол мекунад, таҷассум менамояд. Ҳушдор барои гурехтан барои Адвентистони рӯзи ҳафтум қонуни Блэр дар соли 1888 буд. Дар иҷрошавии аввал дар таърихи Руми бутпараст, масеҳиён мебоист аз Ерусалим гурезанд, ва дар иҷрошавии марбут ба Руми папавӣ, масеҳиён ба биёбон фирор карданд. Барои Адвентизм ҳушдор ин буд, ки ба деҳот гурезанд.

«Ҳоло барои халқи Худо вақти он нест, ки дилбастагии худро бар ҷаҳон бибанданд ё ганҷи худро дар ҷаҳон ҷамъ намоянд. Он вақт чандон дур нест, ки мо, мисли шогирдони аввалин, маҷбур хоҳем шуд паноҳгоҳе дар ҷойҳои вайрона ва танҳо бичӯем. Чунон ки муҳосираи Ерусалим аз ҷониби лашкарҳои Рум барои масеҳиёни Яҳудия аломати фирор буд, ҳамчунин соҳиб шудани қудрат аз ҷониби миллати мо дар фармоне, ки шанбеи папири ҳатмӣ мегардонад, барои мо ҳушдор хоҳад буд. Он гоҳ вақти он хоҳад буд, ки шаҳрҳои бузургро тарк кунем, то ки баъдан шаҳрҳои хурдтарро низ тарк намуда, барои хонаҳои хилват дар ҷойҳои дур فانفاодаи миёни кӯҳҳо омода шавем». Testimonies, volume 5, 464.

«Ба зимма гирифтани қудрат аз ҷониби миллати мо дар фармоне, ки шанбеи папиро маҷбурӣ мегардонад, барои мо огоҳӣ хоҳад буд», иҷро гардид, вақте ки зишти вайронӣ, мувофиқи суҳанони Маркӯс, «дар ҷое ки набояд, истода буд». Дар соли 1888 Конгресси Иёлотӣ Муттаҳида қонунро баррасӣ мекард, ки дар муҳолифати мустақим бо як унсури асосии Конституция қарор дошт, ва дар он айём Адвентистони рӯзи ҳафтум бояд шаҳрҳоро тарк намуда, ба деҳот кӯч мебуданд.

«Ҳеҷ як масеҳӣ дар вақти вайроншавии Ерусалим ҳалок нагардид. Масеҳ ба шогирдони Худ огоҳӣ дода буд, ва ҳамаи онҳое ки ба суҳанони Ё имон оварда буданд, дар интизори аломати ваъдагашта буданд.... Бе ҳеҷ таъхир онҳо ба ҷои амн — ба шаҳри Пелла, дар замини Перея, он сӯи Урдун — гурехтанд». «Муборизаи Бузург», 30.

Хусусиятҳои нубуввати нахустини аломатҳои огоҳкунанда барои гурехтан, сеюмин ва ниҳонии иҷро намояндагӣ мекунад. Баъзан он хусусиятҳои нубувватӣ дар ҳамон иҷрогардӣ сеюм иҷрогардӣ дугона ба вуҷуд меоранд. Намунаи ин се Илёс аст. Хатти Илёс дар муқобилаш бо Изобал, Аҳъоб ва анбиёи Баал, дар яқоягӣ бо хусусиятҳои Яҳёи Таъмиддиханда, Илёси дуюм, дар муқобилаш бо Ҳиродия, Ҳиродус ва Саломея, собит месозад, ки дар рӯзҳои охир, зеро иҷрогардӣ сеюм ва ниҳонии татбиқи сегона ҳамеша дар

рӯзҳои охир аст, Илès ва Яҳё ду табакаи қавми Худоро намояндагӣ мекунад. Як табақа, ки бо Илès намояндагӣ мешавад, намемиранд, ва табакаи дигар, ки бо Яҳё намояндагӣ мешавад, мемиранд. Ин ду табақа ҳамчунин дар Ваҳй, боби ҳафт, ҳамчун саду чихилу чор ҳазор, ки намемиранд, ва издиҳоми бузург, ки мемиранд, намояндагӣ шудаанд.

Дар се Бобил унсури мушобеҳи паёми нубувватӣ ин аст, ки Бобили аввал бо Намруд муаррифӣ мешавад, аммо Бобили дуюмро подшоҳи аввал ва охирин, Бухтуннаsr ва Балшасар, намояндагӣ мекунад. Бухтуннаsr намояндаи онҳое аст, ки дар Бобил наҷот хоҳанд ёфт, ва Балшасар — онҳое, ки дар Бобил ҳалок хоҳанд шуд.

Дар рӯзҳои охир ду қонуни якшанбе мавҷуданд, ки мавзӯи пешгӯии Китоби Муқаддас мебошанд. Аввалӣ қонуни якшанбеи наздиқоянда дар Иёлотии Муттаҳида аст, ва дувум қонуни якшанбе мебошад, ки бар тамоми ҷаҳон таҳмил карда мешавад. Ин ду қонуни якшанбеи охирзамонро қонуни якшанбеи Руми бутпараст намунасозӣ карда буд, вақте ки дар соли 321 Константин аввалин қонуни якшанберо ҷорӣ намуд, ва баъд аз он қонуни якшанбеи Руми Папавӣ дар соли 538 омад. Руми бутпараст яке аз чандин намунаҳои пешгӯйист, ки Иёлотии Муттаҳидаро пешакӣ тасвир мекунад, ва қонуни якшанбеи соли 321 қонуни якшанбеи наздиқояндаро дар Иёлотии Муттаҳида намунасозӣ мекунад. Қонуни якшанбеи папавии соли 538 қонуни якшанберо намунасозӣ мекунад, ки бар тамоми ҷаҳон ҷорӣ карда мешавад. Назари нодурусте, ки гӯё Иёлотии Муттаҳида аз ҷониби роҳзанон дар Дониёл ёздаҳум намунасозӣ шудааст, мекӯшад аз қонуни якшанбеи наздиқоянда дар Иёлотии Муттаҳида ҳамчун далел истифода бурда, иддао намояд, ки қонуни якшанбе дар Иёлотии Муттаҳида исбот мекунад, ки Иёлотии Муттаҳида Руми муосир аст, ва нодида мегирад, ки қонуни якшанбеи дигаре низ ҳаст, ки бар ҳар халқи ҷаҳон аз ҷониби иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиб таҳмил карда мешавад.

Агар қонуни якшанбе дар Иёлотии Муттаҳида Иёлотии Муттаҳидаро ҳамчун Руми муосир муайян кунад, пас қонуни умумиҷаҳонии якшанбе чиро муайян месозад? Се Рум нишон медиҳанд, ки Руми муосир, ки сегона аст, ду қонуни ҷудогонаи якшанберо ба иҷро мебарорад. Якум дар Иёлотии Муттаҳида аст ва ба воситаи қонуни якшанбеи Константин дар соли 321 тимсол ёфта буд, ва дуюм тамоми ҷаҳон аст, чунон ки бо қонуни папавии якшанбеи соли 538 тимсол ёфта буд. Ба қор бурдани қонуни якшанбеи Иёлотии Муттаҳида дар доираи татбиқи сегонаи нубувват, то иддао карда шавад, ки қонуни якшанбе исбот мекунад, ки Руми муосир кист, сарфи назар қардани хусусиятҳои нубувватиест, ки аз ҷониби Руми бутпараст ва Руми папавӣ муқаррар гардидаанд. Дар рӯзҳои охир ду қонуни ҷудогонаи якшанбе вучуд доранд, ва ҳеҷ яке аз онҳо далеле барои муайян қардани он нест, ки ғоратгарони қавм Иёлотии Муттаҳида мебошанд. Вақте ки шаҳодати Руми бутпараст ва Руми папавӣ барои пуштибонии тафсири шахсӣ таҳриф карда мешавад, чунон ки айнаи ҳол анҷом дода мешавад, ин нишон медиҳад, ки онҳое, ки мекӯшанд тафсири шахсии худро ҳимоят кунанд, тимсол ва зиддитимсолро намефаҳманд.

Руми бутпараст намунаи Иёлотии Муттаҳида аст, ва Руми папавӣ Руми муосирро тимсол мекунад. Ҳамроҳ бо ин татбиқи нодурусти сегонаи пешгӯӣ, ва иддаое ки он чи таълим дода мешавад дар заминаи «намуна ва зиддинамуд» қарор дорад, ноқомии дигари муайян

кардани «зишти вайронӣ» низ ҳаст, чунон ки он дар доираи заминаи татбиқи сегонаи пешгӯӣ муаррифӣ шудааст.

Аз соли 66 то соли 70 милодӣ, ду генералҳои румӣ ба Ерусалим ҳамла карданд. Ҳар ду генерал — Сестий ва Титус — муҳосираро оғоз намуданд, аммо танҳо яке аз онҳо барои муддати кӯтоҳ аз муҳосира даст кашид, ки ин, ба таври провиденсиалӣ, ба масеҳиён имконият дод, ки фирор кунанд. Маҳз муҳосираи аввал таҳти фармондеҳии Сестий буд, ки масеҳиён дар он огоҳиро барои гурехтан шинохтанд. Вақте ки Титус дар соли 70 милодӣ омад, то ҷангро бар зидди Ерусалим идома диҳад, ӯ муҳосираро оғоз кард ва то замоне ки Ерусалим ва маъбад вайрон карда шуданд, онро қатъ накард. Огоҳии Исо ду марҳиларо дар бар мегирад. Аввал аломати гурехтан аст, ва баъд аз он таъкибот. Дар иҷрои ин огоҳӣ дар асрҳои панҷум ва шашум, масеҳиён пеш аз соли 538 аз калисои фосиди Рум ҷудо шуданд, ва сипас таъкибот оғоз ёфт.

Павлус хеле рӯшан баён мекунад, ки тамоми таърихи сабтшудаи Исроили қадим барои касоне навишта шудааст, ки дар айёми охир зиндагӣ мекунанд, ва ҳамаи он воқеаҳои таърихӣ намунаҳо буданд, ҳарчанд калимаи юнонии «*typos*», ки маънояш намунаҳост, дар баёни классикии ӯ дар бораи ин ҳақиқат ба сифати «*ensamples*» тарҷума шудааст.

Акнун ҳамаи ин чизҳо барояшон ҳамчун намунаҳо воқеъ шуданд; ва онҳо барои панду насихати мо навишта шудаанд, бар мо, ки анҷомҳои ҷаҳон бар мо фаро расидааст. 1 Қўринтиён 10:11.

Таъриххое, ки дар боби даҳум Павлус барои муайян кардани заминаи ин ҳақиқат ба кор мебарад, таърихи рафтори одилонаи Исроили қадим набуд.

Лекин Худо аз бисёре аз онҳо розӣ набуд, зеро ки онҳо дар биёбон ҳалок гардиданд. Ва инҳо барои мо намунаҳо шуданд, то ки мо ба чизҳои бад шаҳват накунем, чунон ки онҳо низ шаҳват карданд. Ва бутпараст мабошед, мисли баъзеи онҳо, чунон ки навишта шудааст: «Қавм нишастанд, то бихӯранд ва бинӯшанд, ва бархостанд, то бозӣ кунанд». Ва зино накунем, чунон ки баъзеи онҳо карданд, ва дар як рӯз бисту се ҳазор нафар афтоданд. Ва Масеҳро наозмоем, чунон ки баъзеи онҳо низ озмуданд, ва аз морҳо ҳалок шуданд. 1 Қўринтиён 10:5–9.

Таърихи муқаддас сабти ҳам адолат ва ҳам беадолатии халқи Худост, вале дар ҳар ду ҳолат ин таърих ҳамона намунае барои халқи Худост, ки дар рӯзҳои охир зиндагӣ мекунанд. Таърихи исёни Миннеаполис дар соли 1888 сабти беадолатист, бар хилофи он чи ки таърихнигорони адвентистӣ иддао мекунанд. Исён чунон амиқ буд, ки Эллен Уайт қарор кард маҷлисро тарк намояд, ва танҳо ба он сабаб монд, ки фариштае ба ӯ гуфт, масъулияти ӯст, ки бимонад ва он исёноро сабт кунад, ки мувозии исёни Қўраҳ, Дотон ва Абиром дар таърихи Мусо буд. Дар он маҷлис фариштаи пурқудрати Ваҳй боби ҳаждаҳум нозил шуд, вале паёме, ки ӯ овард, рад карда шуд.

Он таърих 11 сентябри соли 2001-ро намунавор пешгӯӣ мекард, вақте ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк фуру рехта шуданд. Он таърих ҳамчунин қонуни нахустини якшанbero дар бар мегирифт, ки бояд аз ҷониби сенатор Блэр пешниҳод мегардид. Кӯшишҳои ӯ барои

тахмил кардани якшанбе ҳамчун Рӯзи миллии ибодат ноком шуд, аммо ин бахше аз таърихи мукаддасе буд, ки рӯзҳои охириро намунавор ифода мекард. Лоихаи қонуни сенатор Блэр ҳушдор барои гурехтан аз шаҳрҳо буд. Пеш аз соли 1888, вақте ки хоҳар Уайт дар бораи зарурати зиндагӣ кардан берун аз шаҳрҳо сухан мегуфт, вай бо замони оянда сухан мегуфт. Вай ба замоне дар ояндаи наздик ишора мекард, ки дар он қавми Худо бояд ба деҳот кӯч банданд. Пас аз соли 1888, ҳамаи ишораҳои хоҳар Уайт ба зарурати зиндагии деҳотӣ машварати ӯро дар он замина қарор медоданд, ки вақти будубош дар деҳот аллакай фаро расида буд. Лоихаи қонуни Блэр дар соли 1888 аломати таҳмили якшанбе буд, чунон ки Луко онро баён кардааст, дар ҷое ки набояд мебуд. Таҳмили якшанбе набояд ба Конгресси Иёлотӣ Муттаҳида ворид карда мешуд, зеро ин инкори яке аз усулҳои асосии Конституция буд.

Таърихи соли 1888 ба хоҳири он сабт гардидааст, ки таърихи нубуввати, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, намунавор нишон диҳад. Қонуни Блэр дар соли 1888 Қонуни Патриотии соли 2001-ро тимсол мекард. Он ҳушдоре буд, ки пеш аз татбиқи воқеии нишони ҳайвон омад. Ҳеҷ касе, ки аз пайи Масеҳ меравад, набояд баъд аз 11 сентябри соли 2001 дар шаҳр зиндагӣ кунад. Он муҳосираи нубувватӣ буд, ки қавми Худоро ба фирор кардан ҳидоят намуд. Ва ҳамон тавре ки ду қонуни рӯзи якшанбе мавҷуданд, ки мавзӯи намунаи нубувватии рӯзҳои охир мебошанд, чунон ки бо қонунҳои рӯзи якшанбеи Руми бутпараст ва Руми папавӣ намоёндагӣ шудаанд, ҳар ду қонуни рӯзи якшанбе низ пеш аз ҳушдор ба фирор кардан меоянд.

Барои онҳое ки худро Адвентистони рӯзи ҳафтум эътироф менамоянд, лозим буд, ки ба таври нубувватӣ Қонуни Патриотро ҳамчун аломате бишносанд, то пеш аз қонуни якшанбеи наздикомада аз шаҳрҳо ба деҳот гурезанд. Ҳамин ҳамон қонуни якшанбе барои рамаи дигари Худо, ки ҳанӯз дар Бобил ҳастанд, аломате буд, то пеш аз иҷрои якшанбагӣ, ки бояд бар ҳар миллат ҷорӣ карда шавад, аз Бобил берун гурезанд.

«Ҳангоме ки Амрико, сарзамини озодии динӣ, бо папагӣ дар маҷбур сохтани вичдон ва водор намудани мардум ба эҳтиром кардани шанбеи козиб муттаҳид гардад, мардуми ҳар кишвари рӯи замин ба пайравӣ аз намунаи он бурда хоҳанд шуд». Testimonies, volume 6, 18.

Ҳамон тавре ки татбиқи сегонаи се Ильёс собит менамояд, ки дар рӯзҳои охир ду табақаи қавми Худо вучуд доранд, татбиқи сегонаи Рум низ муайян месозад, ки ду қонуни якшанбеи мутафовит вучуд дорад. Онҳое ки мехоҳанд даъво кунанд, ки Иёлотӣ Муттаҳида «ғоратгарони қавми ту» аст, ва бинобар ин нақши нубувватии Иёлотӣ Муттаҳида рӯёро собит мекунад, пешниҳод менамоянд, ки қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда дар Иёлотӣ Муттаҳида ҳамон «макруҳи вайронӣ» аст, ки Масеҳ онро ҳамчун ҳушдор барои қавми Худ муайян кард, то аз таъқиби дарпешистода бигурезанд. Онҳо фарқро миёни муҳосира, ки нишонаи ҳушдор барои гурехтан аст, ва муҳосираи дуҷум, ки ифодаи он лаҳзаест, ки иҷрои воқеии қонуни якшанбе таъқиби рӯзҳои охириро оғоз менамояд, муайян намекунанд. Онҳо ба фарқе, ки бар асоси ду шохид муқаррар шудааст, намерандозанд, яъне ин ки бояд ду қонуни якшанбеи мутафовит бошад, ки нубувватро дар рӯзҳои охир ба иҷро мерасонанд. Бо ин кор

онҳо баҳс мекунанд, ки қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда дар Иёлотӣ Муттаҳида ҳамон ҳушдорест, ки ҳамчун «макруҳи вайронӣ», ки ба воситаи Дониёл-пайғамбар гуфта шудааст, ифода гардидааст; ва чунин ҳам ҳаст, аммо на ба он гунае ки онҳо онро таъриф мекунанд.

Қонуни якшанбегӣ дар Иёлотӣ Муттаҳида ҳушдорест барои гӯсфандони дигари Худо, ки ҳанӯз дар Бобил ҳастанд, то аз иштироки вай гурезанд. Пас, он ҳушдорест аз қонуни якшанбегии оянда, ки бар ҳамаи халқҳо таҳмил карда мешавад.

«Миллатҳои бегона намунаи Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико ро пайравӣ хоҳанд кард. Ҳарчанд ки вай пешсафӣ мекунад, бо вучуди ин ҳамон бухрон бар қавми мо дар ҳамаи ғушаҳои ҷаҳон хоҳад омад». Testimonies, ҷилди 6, 395.

Онҳо иддао доранд, ки қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида Иёлотӣ Муттаҳидаро ҳамчун рамзи муайян мекунад, ки рӯзи нубувватиро барқарор месозад; аммо дар заминаи ҳушдоре, ки Масеҳ барои гурехтан додааст, он қонуни якшанбе ҳушдори умумиҷаҳониро ба коргарони соати ёздаҳум ифода мекунад, то аз Бобил бигурезанд.

Вақте ки Хоҳар Уайт ба ҳушдори гурехтан муроҷиат мекунад, ӯ ба масъалаи қонуни якшанбе ишора менамояд, ки тамоми ҷаҳонро фаро мегирад. Он ҳаракат аз қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида оғоз меёбад. Ӯ муайян месозад, ки қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида ҳушдори таъқиби оянда аст.

«Бо фармоние, ки таъсири папиро дар нақзи шариати Худо ба иҷро мебарорад, миллати мо худро қомилан аз ростгорӣ ҷудо хоҳад кард. Вақте ки протестантизм дасти худро аз болои он варта дароз хоҳад кард, то дасти қудрати Румро бигирад; вақте ки он аз болои он жарфно расида, бо рӯҳонигарӣ дастфишорӣ хоҳад кард; вақте ки, зеро таъсири ин иттиҳоди сегона, кишварӣ мо ҳар як асли Қонуни асосии худро ҳамчун ҳукумати протестантӣ ва ҷумҳуриявӣ рад хоҳад кард ва барои густариши дурӯғҳо ва фиребҳои папагӣ тадбирҳо хоҳад андешид, он гоҳ мо метавонем бидонем, ки вақти амали аҷоибонаи Шайтон фаро расидааст ва анҷом наздик аст.»

«Чунон ки наздик омадани лашкарҳои Рум барои шогирдон нишоне аз ҳаробии наздикшавандаи Ерусалим буд, ҳамчунин ин муртадшавӣ метавонад барои мо нишоне бошад, ки ҳадди таҳаммулпазирии Худо ба поён расидааст, ки паймонаи шарорати миллати мо пур шудааст, ва ки фариштаи раҳмат наздик аст парвози худро оғоз намояд, то ҳаргиз бознагардад. Он гоҳ қавми Худо ба он манзараҳои азоб ва тангӣ фуру хоҳанд рафт, ки анбиё онҳоро ҳамчун замони мусибати Яқуб тавсиф кардаанд. Фарёдҳои мӯъминони вафодор, ки таъқиб шудаанд, ба осмон боло мераванд. Ва ҳамон гуна ки хуни Ҳобил аз замин фарёд мекард, аз қабрҳои шаҳидон, аз оромгоҳҳои баҳр, аз ғорҳои кӯхистон, аз таҳхонаҳои дайрҳо низ овозхое ҳастанд, ки сӯи Худо нидо мекунанд: “То ба кай, эй Худованди муқаддас ва ҳақ, Ту доварӣ намекуни ва барои хуни мо аз соқинони замин интиқом намегирӣ?”» Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 451.

Хоҳар Вайт қонуни якшанберо дар Иёлотӣ Муттаҳида муайян мекунад ва онро ҳамчун «аломате» мешиносонад, ки замони муҳлати имтиёз барои Иёлотӣ Муттаҳида ба поён расидааст. Аммо қавми Худо дар дигар миллатҳои ҷаҳон низ бояд бо ҳамон озмоиш рӯ ба рӯ

гарданд. Аз қонуни якшанбе дар Иёлотии Муттаҳида то бархестани Микоил ва баста шудани муҳлати имтиёзи инсон фосилаи муайяни вақт вучуд дорад. Вақте ки он баста мешавад, «фариштаи марҳамат парвози худро мекунад».